

Logotyp 	Nazwa instytucji Muzeum Ustrońskie	
Tytuł jednostki / publikacji / fotografii Poszukiwanie skutecznej metody wychowania, „Kultura”, 6 lipca 1980, Rok XVIII, nr 27 (890), s. 10.		
Ilość stron oryginału 1	Ilość skanów 1	Liczba plików publikacji 5
Autor Jan Szczepański	Wydawnictwo / zakład fotograficzny Robotnicza Spółdzielnia	Skan okładki
Miejsce wydania Warszawa	Rok wydania / Data powstania 1980	
Sygnatura ---	Rodzaj zasobu (np. zdjęcie, czasopismo itp.) artykuł	
Wymiary (wys x szer) 33,5 x 11 cm	Stan zachowania ---	Charakterystyka skanowanego obiektu Recenzja Jana Szczepańskiego poświęcona wydanemu przez Warszawskie Centrum Studenckiego Ruchu Naukowego zeszytu pt. „Problemy samorealizacji człowieka. Studium o wychowaniu”, poruszającego kwestie samorealizacji człowieka oraz metody wychowawczej zwanej treningiem interpersonalnym – zagadnień szczególnie istotnych dla młodych nauczycieli akademickich w ich pracy wychowawczej w szkolnictwie wyższym osób już dorosłych.
Hasła przedmiotowe (okres historyczny, postacie, miejsce) XX wiek, Polska Rzeczpospolita Ludowa, Jan Szczepański,		
Hasła tematyczne (np. miasto, przemysł, kuźnia, letnicy itp.) Nauka polska, Socjologia, Warszawskie Centrum Studenckiego Ruchu Naukowego, inteligencja, komunizm, socjalizm, społeczeństwo, trening interpersonalny, wychowanie		
Prawa autorskie ---		

re
cen
ze

POSZUKIWANIE SKUTECZNEJ METODY WYCHOWANIA

Jan Szczepański

Wydział Młodych Pracowników Nauki w ZG SZSP podejmuje zadania istotne dla pracy każdego nauczyciela akademickiego. W szkolnictwie wyższym pracuje obecnie ok. 38.000 pomocniczych pracowników nauki tzn. asystentów, starszych asystentów i adiunktów. Prowadzą oni zajęcia różnego rodzaju, a więc ćwiczenia w laboratoriach i seminariach, wykłady, kierują pracami studentów, zastępują profesorów, opiekują się grupami studenckimi, współpracują z organizacjami i kołami naukowymi a ponadto są zobowiązani do wychowywania swoich

studentów. Jakże do tych zadań otrzymują przygotowanie? Może w niektórych rodzajach szkół wyższych, np. w uniwersytetach i wyższych szkołach pedagogicznych otrzymują elementy wiedzy z zakresu dydaktyki i pedagogiki, ale najczęściej do zawodu nauczyciela akademickiego wchodzi przez „przyuczanie” w toku wykonywania pracy.

Z myślą o tych młodych nauczycielach akademickich SZSP organizuje konferencje, seminaria, dyskusje i wydaje publikacje, wśród których znajduje się omawiany zeszyt.

Sklada się on z dwóch części. Pierwsza omawia zagadnienia samorealizacji człowieka, druga skupia uwagę na metodzie wychowawczej zwanej treningiem interpersonalnym. Obie grupy zagadnień są szczególnie ważne dla wychowywania w szkolnictwie wyższym, gdzie studenci są już osobami dorosłymi; ukształtowanymi, zdolnymi do samowychowania i szukającymi celu i sensu swojego życia. Jest więc rzeczą ważną, aby ich młodzi nauczyciele, na których przecież spoczywa zasadnicza część zadań dydaktycznych i wychowawczych uczelni, dysponowali

wiedzą o tym, jak kierować swoim własnym rozwojem i jak realizować siebie samego i by mogli te umiejętności przekazywać studentom.

Zeszyt składa się z 18 krótkich studiów z pogranicza psychologii, filozofii i pedagogiki. Szczególną wagę przywiązuje się tutaj do metody treningu interpersonalnego jako efektywnej metody wychowania. Nie mam poglądu na tę metodę — przekracza moje kompetencje — ale chciałbym wyrazić nadzieję, że będzie ona czymś więcej niż przemijającą modą intelektualną. W dydaktyce ostatnich dziesięcioleci widzieliśmy kilka metod zapowiadających rewolucję w szkolnictwie: nauczanie programowane, stosowanie maszyn uczących, dydaktyka audiowizualna i inne, które jednak nie okazały się tak skuteczne jak oczekiwano. Podobnie w pedagogice i teorii wychowania widzieliśmy także różne orientacje metodyczne.

Nie mogąc się ustosunkować merytorycznie do proponowanych metod, pochwalam jednak dążenie do znalezienia metody skuteczniejszej od werbalnego pouczenia i informowa-

nia o tym, jaki student i absolwent być powinien. Obawiam się jednak czy studia zamieszczone w tym tomie będą jednakowo dostępne i zrozumiałe dla wszystkich młodych nauczycieli akademickich, pracujących przecież w bardzo zróżnicowanych dyscyplinach naukowych. Sądzę, że studia dotyczące autotreningu są specjalnie ważne, gdyż w szkole wyższej wychowanie polega przede wszystkim na kierowaniu samowychowaniem i samokształceniem.

Od trzydziestu pięciu lat mówi się bez przerwy o wychowaniu nowego człowieka, o „wszechstronnie rozwiniętej osobowości”, o cechach człowieka socjalizmu, lecz w porównaniu do bogactwa przemówień, bardzo mało opracowano konkretnych metod wychowania, pokazujących jak można realizować te wzniosłe cele wychowania. Wydawcy omawianego zeszytu proponują autotreningi i trening interpersonalny. Byłoby rzeczą pożądaną, aby katedry pedagogiki w szkolnictwie wyższym zainteresowały się tą metodą, aby ją zbadały i opracowały dla masowego użytku, jeżeli na to zasługują.

Sądzę, że szersza dyskusja jest potrzebna, że trzeba tezy zawarte w tym zeszycie przełożyć w język codziennej praktyki pracy nauczyciela akademickiego. Trzeba także pracownikom naukowym skupionym w Centrum Studenckiego Ruchu Naukowego okazać zainteresowanie i poparcie. Jest to inicjatywa bardzo doniosła i nie może pozostać poza „oficjalnym” nurtem pracy instytutów i zakładów pedagogiki w szkolnictwie wyższym.

W dziejach zdarzył się już raz cud, polegający na tym, że kilkoma bochenkami chleba nakarmiono kilka tysięcy osób. Może cud zdarzy się jeszcze raz i te 280 egzemplarzy tak potrzebnej publikacji dotrze do rąk wszystkich 38.000 młodych nauczycieli akademickich.

Problemy samorealizacji człowieka. Studium o wychowaniu, zeszyt nr 1. Warszawskie Centrum Studenckiego Ruchu Naukowego. 1979. str. 128. ZG SZSP. Nakład 280 egz.